

bragt. Det forekommer mig, at der havde været god Grund for Lovgivningsmagten til at faa optaget en Bestemmelse i det foreliggende Lovforslag, der gjorde det til Pligt for Kommissionen at beskæftige sig med Arbejdsløshedsspørgsmaalet. Jeg ser nok, at man i Lovforslagets Motiver har bemærket, at Kommissionen kan beskæftige sig med dette Spørgsmaal, men jeg anser Spørgsmaalet for saa vigtigt, at der burde have været Udtalelser derom i Lovforslagets Tekst.

Der er dernæst det andet Spørgsmaal om Alderdomsforsikringen. Fra den Side, jeg tilhører, havde man kunnet ønske, at man foruden Spørgsmaalet om Alderdomsforsikring, som jo forudsætter et andet Grundlag for Alderdomsforsørgelse end det nuværende, i Lovens Tekst havde tilføjet, at Kommissionen skulde beskæftige sig med en videre Udvikling og Forbedring af Alderdomsunderstøttelsen paa det Grundlag, som den væsentlig har i Øjeblikket, altsaa paa Grundlag af den vederlagsfri Understøttelse. Det har man ikke villet gaa med til. Nu har rigtignok den højtærede Minister sagt i det andet Ting og er ogsaa i Dag fremkommen med Udtalelser, der gik i samme Retning, at Kommissionen ganske selvfølgelig vil komme til at beskæftige sig med dette Spørgsmaal, og jeg indrømmer, at en Udtalelse fra Ministeren i den Retning naturligvis virker beroligende og berettiger til at nære det Haab, at Ministeren vil instruere Kommissionen saaledes, at den ogsaa arbejder i den Retning, som Ministerens Udtalelser lade en formode, at han ønsker, at den skulde arbejde. Men til Trods for disse Udtalelser, og skønt jeg tillægger dem megen Betydning, kan det dog ikke bestrides, at der i det andet Ting fra meget indflydelsesrig Side gør sig Anskuelser og Opfattelser gældende angaaende dette Spørgsmaal, der gaa i en anden Retning. Der er i det andet Ting en Tilbøjelighed — der særlig har fundet Udtryk fra Ordføreren for Forslagsstillerne til den Beslutning, der blev vedtagen den 27. Januar, og hvoraf det foreliggende Lovforslag er en Frugt — der gaa i Retning af, at man ønsker at komme bort fra den vederlagsfri Alderdomsunderstøttelse og ønsker at komme ind paa det tyske Princip, at der skal erlægges en Præmie af vedkommende, der skal nyde Understøttelsen, for at han kan faa Ret til at faa Understøttelse. Og for saa vidt Kommissionen skulde naa til dette Resultat, at man vil afløse den vederlagsfri Alderdomsunderstøttelse og i Stedet

for gaa med til en Alderdomsforsikring, som forpligter Nyderne til at betale en Præmie, saa er det efter min Opfattelse et meget daarligt Resultat for de gamle og fattige, der skulde nyde godt af Alderdomsunderstøttelsen. Ifølge det Kendskab, jeg har til disse Klasser af Befolkningen, er det aldeles sikkert, at de allerfleste Mennesker, der tilhøre dem, har ikke Evne til at svare den Præmie, der kræves for at kunne opnaa en Alderdomsunderstøttelse gennem en Forsikring. Alle disse Mennesker, som man hidtil har ment burde have en nogenlunde god Alderdomsforsørgelse, naar de ikke kunne arbejde mere, ville blive udelukkede i det Øjeblik, vi gaa over fra den nuværende vederlagsfri Alderdomsunderstøttelse til Forsikringsprincippet. Derfor havde jeg og mine Meningsfæller ønsket, at man i Lovens Tekst havde optaget en Bestemmelse, der udvidede Rammerne for Kommissionens Virksomhed saaledes, at det blev en Pligt for Kommissionen ogsaa at beskæftige sig med Alderdomsunderstøttelsesspørgsmaalet paa Grundlag af vederlagsfri Understøttelse. Det har man imidlertid ikke villet gaa ind paa i det andet Ting, og efter de Udtalelser, som ere faldne i Dag, synes der heller ikke at være Stemning derfor i dette Ting. Jeg skal da indskrænke mig til at udtale Haabet om, at det Resultat, som den Kommission, der her bliver nedsat, maa komme til, under alle Omstændigheder maa betyde et Fremskridt for de gamle og fattige.

Stilling: I Modsætning til den ærede sidste Taler (Andersen) er jeg glad ved, at der i det foreliggende Lovforslag ikke er optaget nogen Bestemmelse om Kasser, der skulle sikre mod Følgerne af Arbejdsløshed. Jeg tror nemlig, at det vilde være hemmende i Stedet for fremmende for Kommissionens Virksomhed. Den Gang, Alderdomsunderstøttelsesloven i sin Tid blev forhandlet og særlig da den nugældende Ulykkesforsikringslov var til Behandling her — altsaa den Lov, der kun omhandler de saakaldte farlige Erhverv — var Tanken om en almindelig Alderdoms- og Invaliditetsforsikring stærkt oppe, og fra Industriens og Haandværkets Side var der i den Anledning ikke alene gjort Forarbejder, men der forelaa Udtalelser, saavel i dette Ting som i det andet Ting, om, at den Ordning, som man troede, at Befolkningen i sin Helhed vilde slutte sig til med mest Glæde, vilde være en almindelig Ulykkesforsikring samt Alderdoms- og